

p/coco/o

樂園
シ
ユ
ー
シー

ฤดูใหม่แห่ง การเรียนรู้ที่ โฮเต็ลจูซี

ซากากิ สึคาสะ เขียน
รณัญ พลแสน แปล

ผลงาน Cozy Mystery ชุดใหม่!
จากผู้เขียน
ร้านขนม
แห่งความลับ

เล่มจบที่รอคอยของโฮเต็ลจูซี!
บทเรียนครั้งใหม่ที่จะทำให้หัวใจเติบโตไปพร้อมกับ

p/coco
รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ฤดูใหม่แห่งการเรียนรู้ ที่โฮเต็ลจูซี 樂園ジュシー

ซากากิ สึคาสะ

เขียน

ธนัญ พลแสน

แปล

“ผมเริ่มอ่านการ์ตูนย้อนยุคเชิงประวัติศาสตร์ที่นานๆทีจะได้อ่านนะ
แล้วก็ว่างไม่ลง เลยแปลออกมาเลย”

-ซากากิ สึคาสะ

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ฤดูใหม่แห่งการเรียนรู้ที่โยเดิลจูซี่

楽園ジュシー

p/coco/o

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

RAKUEN JUICY

© Tsukasa Sakaki 2022

First published in Japan in 2022 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo
through TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8216-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตภินันท์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา งามอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณแก้ว • บรรณาธิการ สุนันทา แซ่เอ็ง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปก กวินทิพย์ สิ้นแต่

ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิทย์เสถียร, สุวิสา เล็กเลิศ

พิสูจน์อักษร รมิดา แสงสวัสดิ์, สุภาวดี สุขสมัย

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับกลับสู่ “ไฮเต็ลจุ๊” อีกครั้ง

หนังสือเล่มที่ถืออยู่นี้ยังคงถ่ายทอดเรื่องราวบนเกาะโอกินาวา สวรรค์แดนใต้ของญี่ปุ่น พร้อมกับเหล่าพนักงานหน้าเดิม ทั้งตัวแทนเจ้าของผู้ไม่ได้เรื่อง คุณยายฝาแฝดจอมป่วน หรือคุณฮิงะแม่ครัว รสมือเด็ด ฯลฯ

แต่สิ่งที่เปลี่ยนไปคือ “พนักงานพาร์ทไทม์” จากคุณคาอิโอะ กลายเป็นชายหนุ่มลูกผสมผู้มีชื่อว่า “ซัคคุง” รวมถึงบรรดาแขกที่ผลัดเปลี่ยนหน้าตาเข้ามาสร้างสีสันและบรรยากาศ จากฤดูร้อน อันเจิดจ้าเป็นฤดูใบไม้ผลิที่สดใส

แม้ว่าตัวละครจะเปลี่ยนไป แต่ความสนุกยังคงอัดแน่นเต็มหน้ากระดาษเช่นเดิม ทั้งพฤติกรรมสุดพิลึกของตัวแทนเจ้าของ ปริศนาชวนสงสัยที่แทงกั๊กมา จนเราต้องสวมบทนักสืบเพื่อค้นหาความจริง และที่สำคัญ การคลี่คลายความรู้สึกของเหล่าผู้คนทีค่อยๆ เผยแง่มุมอันงดงามในตอนท้าย

ฤดูใบไม้ผลิครั้งนี้จะสอนให้เราได้เรียนรู้และไม่กลัวที่จะก้าวไปข้างหน้า แม้ว่าตรงหน้าจะมีอุปสรรคแสนเจ็บปวดรออยู่ก็ตาม

ท้ายที่สุด...หากโฮเต็ลจุซี่...ให้โรงแรมแห่งนี้เป็นดังฤดูแห่งการ
เรียนรู้ทำให้คิดถึงเหล่าผู้คนจากร้านขนมหวาน “มิตสึยะ” สำหรับเล่มนี้
เรื่องราวปริศนาที่เกิดขึ้นจะทำให้คิดถึงซีรีส์ “ร้านขนมแห่งความลับ”
มากยิ่งขึ้น

p/ccco/o

สารบัญ

คำสัญญา	1
เสียงแห่งสายลม	19
เส้นแบ่ง	72
โรลลิงคัลเลอร์สโตน	176
แฟร์	282
ไม่ใช่ตัวนาย	361
สว่างพราว	411
ส่งท้ายจากผู้เขียน	413
ส่งท้ายจากผู้แปล	416
เกี่ยวกับผู้เขียน	417
เกี่ยวกับผู้แปล	418

คำสัญญา

ผมใช้ชีวิตที่เหลืออยู่

*

เด็ก ๆ มักเติบโตโดยเข้าใจว่าสภาพแวดล้อมที่ตนเกิดและเติบโต
ขึ้นมา นั้น “ปกติ”

อย่างเช่น เมื่อเห็นพ่อแม่รักใคร่กันก็เข้าใจว่าเป็นเรื่องปกติ หรือ
พอเห็นการใช้ความรุนแรงก็เข้าใจว่าเป็นเรื่องปกติเช่นกัน ยังมีรูปแบบ
อีกมากมายที่ตอนเป็นเด็กคิดว่าเป็นเรื่องปกติ อย่างการอยู่บ้านเดียว
หรือแมนชั่น นอนห้องเดียวกับพ่อแม่หรือแยกห้องนอน ปกติดีมนม
หรือน้ำชา

แต่เด็กจะรู้ความจริงของเรื่องเหล่านี้เมื่อได้ออกจากบ้าน

“อะ? นายยังอาบน้ำกับพ่อแม่อยู่อีกหรอ?”

“ไม่อยากจะเชื่อ ได้กินราเม็งเป็นมื้อเช้านี้สุดยอดเลย”

“ไม่ได้ซื้อน้ำดื่มหรอ?”

มีอีกหลายเรื่องเลยละ ทั้งดีและไม่ดี

เด็กส่วนใหญ่จะรู้ความจริงตอนเรียนชั้นประถมศึกษา เพราะ
เรียนตั้งหกปี ไหนจะกิจกรรมหรือวันเปิดเรียนอะไรพวกนั้นอีก เรื่องที่
บ้านจึงมักเปิดเผยออกมาทั้งหมดและจะต้องมีเพื่อนที่เอาเรื่องเหล่านั้น
มาล้อเลียน ส่วนจะเป็นแค่เรื่องตลกหรือเรื่องที่น่ามากลั่นแกล้งก็

ขึ้นอยู่กับดวงและภาพลักษณ์ของแต่ละคน

ถ้าคุณโชคดีอาจมีครูหรือเพื่อนร่วมชั้นที่ไม่ปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น หรือต่อให้ไม่มี แต่ถ้าคุณแวดล้อมไปด้วยเพื่อนที่ไม่รวมหัวกัน กลั่นแกล้งก็ยิ่งพอผ่านไปได้ ตรงกันข้าม หากคุณโชคร้ายอาจจะไม่มีใครคอยปกป้อง หรือไม่มีแม้แต่คนที่สังเกตเห็นด้วยซ้ำ

หากคนที่โดนกลั่นแกล้งแข็งแกร่งมากพอก็คงจะพลิกสถานการณ์ได้ ไม่ว่าจะเป็นด้วยใจสู้ บุคลิกที่สนุกสนาน หรือการอยู่ตัวคนเดียวบนโลกใบนี้ได้ ซึ่งนั่นก็มีหลายวิธี

ในบรรดาสถานการณ์ที่พูดมาทั้งหมดนี้ คนที่น่าสงสารที่สุดคือคนโชคร้ายซึ่งไร้คนเคียงข้าง อีกทั้งยังมีนิสัยและบุคลิกอ่อนแอ

และผมก็เป็นแบบนั้นเลย แถมยังเป็นอาหารจานใหญ่พิเศษเลยด้วย

ข้อแรก ผมมีรูปร่างอ้วนอย่างไม่ต้องสงสัย แต่เหตุผลนี้ก็เพียงพอแล้ว

ข้อต่อมาคือ ผิวของผมเป็นสีขาวยืด ดังนั้นจึงเป็น “หมูเผือก” อย่างไม่ต้องสงสัยอีกเช่นกัน

แถมเส้นผมยังหยิกโดยกำเนิด ทรงผมของผมเหมือนคนที่เพิ่งตื่นนอน ซึ่งไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ทำให้ผมตรงไม่ได้ นั่นหมายความว่าสภาพของผมเหมือนนักแสดงตลกที่โดนเพื่อนตบมุก

แน่นอนว่าผมเล่นกีฬาไม่เก่งเพราะขยับตัวไม่ไหว เป็นเพียงหมูเผือกธรรมดาๆ คนหนึ่ง

ส่วนผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ปกติ แต่เพราะใจปลาดิวและชอบนั่งเหม่อจึงไม่กล้ายกมือตอบคำถาม สุดท้ายคนอื่นจึงมองว่าเป็นไอ้จ๋มแค่นี้ก็อึดจนจุก แต่ผมยังมีท็อปปิ้งพิเศษแถมมาอีก

นั่นคือครอบครัว

ไมลึ ต้องเรียกว่าพันธุกรรม

“เฮ้ย ชันปะ”

ผมหันไปตามเสียงเรียกพร้อมรอยยิ้ม ทั้งที่ผมไม่มีอารมณ์
อยากยิ้มแม้แต่นิดเดียว

แต่หากไม่ทำแบบนั้น ผมอาจโดนแกล้งหนักกว่านี้

ชันปะ คนเริ่มเรียกแบบนี้ครั้งแรกเมื่อไรกันนะ คงเป็นสมัยเรียน
ชั้นประถมศึกษาตอนต้น แต่ผมนึกเรื่องสมัยเรียนอยู่ชั้นประถมศึกษา
ปีที่ 1 ไม่ออก แคร่รู้สึกว่าโชคชะตาน่าจะถูกกำหนดไว้แล้วตั้งแต่เข้าเรียน
ชั้นประถมศึกษาในโรงเรียนรัฐที่บ้านเกิด

ที่มาของสมญานี้มีสองสาเหตุ

สาเหตุแรกเพราะเป็นคำที่ย่อมาจาก “ชันเนนนะปามะ”¹

ความจริงยังมีชื่ออื่นๆ อีก อย่างเช่น “บากุฮัตสึ”² หรือ “ชิปปะ”
(ย่อมาจากชิปปิไปชิตะปามะ³) แต่สุดท้ายก็มาลงตัวที่ชื่อชันปะเพราะ
เข้ากับสาเหตุที่สองดี

ส่วนสาเหตุที่สองนั้นมาจาก “ชันเนนนะฮาฟู”⁴

นี่เป็นสาเหตุหลักและสาเหตุใหญ่ที่ทำให้ผมโดนกลั่นแกล้ง
แน่นอนว่าสาเหตุนั้นไม่ใช่ความผิดของผมแม้แต่นิดเดียว และไม่ใช่เรื่อง
เลวร้ายอะไรด้วย หากจะให้ขยายความอีกนิด จริงๆ แล้วผมไม่ใช่

¹ แปลว่าผมหยิกที่ดูแย

² แปลว่าทรงผมฟูเหมือนระเบิด

³ แปลว่าผมดัดที่ผิดพลาด

⁴ แปลว่าลูกครึ่งที่ดูน่าเสียดาย ลูกครึ่งที่ดูแย

ลูกครึ่ง แต่เป็นลูกผสม ดังนั้นที่เรียกกันอย่างนี้จึงไม่ถูกซะทีเดียว
อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่ผมเรียนชั้นประถมศึกษาจนถึงมัธยมศึกษา
ตอนต้น ผมถูกเรียกว่า “ชั้นปะ” มาตลอดเก้าปี

*

ผมอาศัยอยู่ที่ภูมิภาคคันโต ไม่ถึงกับเป็นบ้านนอก แต่ก็ไม่ใช่
เมืองใหญ่ การใช้ชีวิตวนเวียนอยู่ในห้างสรรพสินค้าออนไลน์และร้านอาหาร
แฟรนไชส์ที่ตั้งอยู่ริมทางหลวง เป็นเมืองธรรมดาๆ ที่เห็นได้บ่อยๆ
เพียงแต่ที่นี้เป็นเมืองที่มีภูเขารายล้อมจนชวนให้อึดอัดและรู้สึกปิดกั้น
อยู่ตลอดเวลา

ครอบครัวของผมมีพ่อแม่และน้องสาว ส่วนปู่ย่าตายายต่างก็
ยังมีชีวิตอยู่ แต่พวกเขาอาศัยอยู่ค่อนข้างห่างไกลจึงได้เจอกันปีละ
ไม่กี่ครั้ง

ผมขอบอกไว้ก่อน ทุกคนที่พูดถึงอาศัยอยู่ในญี่ปุ่น ไม่สิ ต้อง
บอกว่าแทบไม่มีใครอาศัยอยู่ต่างประเทศเลย จะมีก็แค่ยายที่เคยอาศัยอยู่
ที่มาเลเซียสมัยยังเป็นเด็ก นั่นหมายความว่าทุกคนต่างก็มาเจอกันที่ญี่ปุ่น
คำถามที่ผมพบบ่อยที่สุดคือมาจากประเทศไหน ในเรื่องนี้ผม
ขอยืมคำพูดของเด็กที่ชอบบ่งแกคนอื่นมาตอบ

“บ้านเฒ่าเป็นกองกำลังหลักเชื้อชาติจีนะ ชวนงงแท้”

ซึ่งก็ถูกต้องตามนั้น แต่อันที่จริงผมเองก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน

ผมไม่คิดว่าผู้คนที่ต้องแต่งงานกับคนชาติเดียวกัน หรือกังวลเรื่อง
สายเลือดอะไรหรอก แต่ในกรณีของครอบครัวผม คงทำให้ดีขึ้นกว่านี้
ไม่ได้แล้ว

หากให้ผมอธิบายคงต้องเล่าว่า ปู่เป็นลูกครึ่งญี่ปุ่นเยอรมัน ย่าเป็นคนรัสเซีย ดังนั้นแค่พ่อก็เป็นลูกผสมที่มีสามเชื้อชาติแล้ว แถมพ่อยังแต่งงานกับแม่ซึ่งเป็นคนมาเลเซียเชื้อสายจีน ตัวผมจึงต้องบวกเพิ่มไปอีกสองเชื้อชาติ นั่นหมายความว่าผมกับน้องสาวเป็นลูกผสมที่มีห้าเชื้อชาติ

“ซีเกียจอธิบายซะมิด”

ตินะ เป็นกองกำลังหลากเชื้อชาติ น้องสาวมักพูดแบบนี้ ซึ่งผมก็เหมือนกัน เพราะสายเลือดที่ผสมห้าเชื้อชาติซึ่งไหลเวียนอยู่ในตัวผมไม่ได้มีความหมายใดๆ เลย ไข่ว่าผมจะมีเครือญาติอยู่ต่างประเทศแล้วไปเที่ยวเล่นได้ และไม่มีเครือญาติในญี่ปุ่นซึ่งจัดเทศกาลพิเศษได้เช่นกัน ภาษาอังกฤษก็พูดไม่ได้ อาหารที่กินกันในบ้านก็สุดแสนจะธรรมดา

“ทำไงได้ล่ะ ก็แม่โตมากับอาหารจีนและซุชิมิโซะนี่”

แม่พูดแบบนั้นและทำเรื่องตลกมึนๆ ใหม่ๆ ซึ่งเป็นของโปรดของน้องรซชาติแบบเอเชียก็แค่นี้แหละ

และสิ่งที่ไร้ความหมายมากที่สุดคือรูปลักษณ์ภายนอก

“หากแต่งงานกับคนที่มีหลายเชื้อชาติ ลูกที่เกิดมาจะมีหน้าตาสะสวย”

หลายคนพูดแบบนี้ แต่นั่นเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ เพราะถ้านึกดูให้ดีก็น่าจะเข้าใจ เด็กที่เกิดจากพ่อแม่ชาวต่างชาติซึ่งมีหน้าตาธรรมดา กับเด็กที่เกิดจากพ่อแม่คนญี่ปุ่นหน้าตาดี หากถามว่าใครสวยกว่ากัน แน่นอนว่าต้องเป็นพ่อแม่หน้าตาดีอยู่แล้ว ดังนั้นคำพูดนั้นจึงเป็นการกล่าวอ้างเฉพาะตอนที่เจอคนหน้าตาดีอย่างดาราที่เป็น “ลูกครึ่ง” ซึ่งเจิดจรัสตามรายการโทรทัศน์ เป็นตัวอย่างเพียงหยิบมือ และผมกับน้องสาวก็เจอเรื่องแบบนี้จนเจียน

น้องสาวยังดีกว่าหน่อยเพราะเธอมีผมสีน้ำตาล แต่ไม่ถึงกับเป็นสีทอง และมีหน้าตาแบบคนญี่ปุ่น ส่วนผิวขาวๆ นั้นสำหรับผู้หญิงแล้วถือเป็นคำชม เส้นผมหยักศกกำลังดี ไม่ได้หยิกเท่าของผม เพียงแต่เธอมีโหนกแก้มนูนไปหน่อย เจ้าตัวบอกว่า “ดูเหมือนนกอริลลา” ซึ่งโครงหน้าแบบนี้มักจะเห็นได้ทั่วไปในประเทศแถบตะวันตก ด้วยเหตุนี้รูปวาดตัวเธอจึงมักจะกลายเป็นสีดำตั้งแต่คิ้วลงมาเหมือนใบหน้าของการ์ตูนที่เศร้าหมอง

ส่วนตัวผม หมูเผือกที่ทรงผมกระเซิง ไม่เก้งก้าง มีมันสมองที่แสนธรรมดากับใจปลาซิว ส่วนเนื้อหนังก็อุดมสมบูรณ์จนปกปิดโหนกแก้มนูนได้ ความสูงพอได้ แต่ขาดความมั่นใจจึงชอบยืนหลังค่อมจนเสียบุคลิก

“พอเห็นนายแล้ว คำว่า ‘ลูกครึ่ง’ ของฉันพังทลายเลยว่ะ”

ผมได้ยินประโยคนี้อะลอลอด

“ไม่ได้เป็นลูกครึ่ง แต่เป็นลูกผสม”

ทั้งตัวผมเองและคนอื่นๆ ต่างก็รับรู้ที่ผมเหนื่อยหน่ายจนแทบไม่มีอารมณ์แก้ต่างอะไรทั้งนั้น

ผมเกิดและเติบโตในญี่ปุ่น โดยมีพ่อแม่เป็นลูกครึ่ง ผมจึงเป็นลูกผสมที่มีความเป็นญี่ปุ่น 100 เปอร์เซ็นต์

เชื้อชาติที่ครึ่งๆ กลางๆ ผมหยิกที่ดูแย่ ผู้คนจึงเรียกผมว่าซันปะ และนั่นคือผมเอง

*

การกลั่นแกล้งไม่ได้โหดร้ายถึงขนาดอยากฆ่าตัวตาย เพราะแบบนี้ผมจึงบอกเรื่องนี้กับพ่อแม่ได้ยาก ครอบครัวของผมต่างก็เจอเรื่องแบบนี้แทบทุกคน (ยกเว้นย่าซาวารัสเซียซึ่งมีหน้าตาเอาเรื่อง)

อีกทั้งเนื้อในของทุกคนยังมีความเป็นญี่ปุ่น จึงไม่มีท่าทีแบบ “ชาวต่างชาติ” ทำนองว่า “อย่าไปคิดมากกับเรื่องพวกนั้นเลย!” แล้วก็ไม่ได้หัวรุนแรงแบบ “ไปเอาเรื่องที่โรงเรียนเลยไหม!” แค่ว่าพูดอย่าง เจียมเนื้อเจียมตัวว่า “ถ้าไม่สบายใจจริงๆ กับอองนะ”

ดังนั้นผมจึงผ่านมาได้แบบ “ก็ทนได้ครับ” สมัยเรียนชั้นประถม-ศึกษาตอนต้นถึงจะเคยโดนต่อเย้ยอยู่บ้าง แต่พอขึ้นชั้นประถมศึกษาตอนปลาย คนอื่นๆ คงเข้าใจแล้วว่าผมไม่มีพิษมีภัย การกลั่นแกล้งจึงเปลี่ยนเป็นการหยอกล้อไปครั้งหนึ่ง

ที่ว่าผมอยู่คนเดียวมาตลอด นานๆ ที่เพื่อนจะให้เข้ากลุ่มบ้าง แต่ก็มีเส้นแบ่ง ซึ่งนั่นก็ชวนให้เจ็บปวดอยู่ลึกๆ

ผมคงเป็นแบบนี้ตลอดไป สิ่งที่ผมทำได้คือยิ้มเฉยๆ แล้วเข้ากลุ่มไหนสักกลุ่ม ขอความเมตตาจากความน่าสมเพชนี้และมีสถานะเป็นเพียงตัวประหลาดที่ไม่มีพิษมีภัยกับใคร ใช่ว่า ผมคิดแบบนั้น เป็นการศิโรราบเล็กๆ และใช้ชีวิตอย่างว่างเปล่าราวกับถูกฝังกลบ ก่อนจะได้มีชีวิตจริงๆ เป็นชีวิตที่เจียบส่งัด

แม้สิ่งที่ผมมองจะเป็นทัศนียภาพของญี่ปุ่น ผู้คนตามท้องถนน ก็เป็นคนญี่ปุ่น แต่พอมองตัวเองในกระจกกลับเห็นชาวต่างชาติ ถึงอย่างนั้นผมกลับไม่มีบุคลิกภาพหรือความสามารถพิเศษใดเลย อีกทั้งไม่รู้ตัวเองอยากทำอะไรหรือมีงานอดิเรกอะไร ผมคงค่อยๆ จมหายไป ในเมืองเล็กๆ แห่งนี้อย่างเลือนลอย

เพียงเลือนลอย

นั่นเรียกว่าความสิ้นหวัง อามาตส์สึเคยบอกไว้

“ความสิ้นหวัง—”

ฤดูใบไม้ร่วง สมัยเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 2

“ไม่หวังกับอนาคต ได้แต่รอคอยให้เวลาผ่านไป หากมองในระยะยาวก็ไม่ต่างอะไรกับการรอความตายไม่ใช่หรือ”

อามาตส์สึกุ นับเป็นตัวประหลาดเช่นกัน เพียงแต่เขาเป็นตัวประหลาดของอีกห้อง โดยมีสมญานามว่านักอุดมคติวิเศษผู้หนึ่ง

“จึ้นเหรอ จันสิ้นหวังสินะ”

ผมยอมรับโดยคุณเมื่อได้ยินถ้อยคำที่ตรงกับความรู้สึกอันคลุมเครือ แล้วผมก็เริ่มเห็นกรอบความรู้สึกละเอียดขึ้น

“ไม่มีเหตุผลให้ต้องสิ้นหวังสักหน่อย”

คนที่คอยปลอบคือโกซัง เขาโดนรังเกียจและถูกกลั่นแกล้งมากที่สุดในระดับชั้น

“จึ้นเหรอ”

“ใช่แล้ว ก็นายมีร่างกายที่แข็งแรงไม่ใช่หรือ”

เขาอาศัยอยู่กับยายในบ้านโกโรโกโสเหมือนขยะ เล่าความไม่สมประกอบของยายด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“นายไม่ได้แค้มตาตื้นก็เหนื่อย หรือแค้มเก็บของบนพื้นก็ปวดใช่ไหมล่ะ”

“— ก็ใช้อยู่หรอก”

“จะไปไหนก็ได้ แต่ก่อนจะสิ้นหวัง ลองเดินดูสิ”

“นั่นสินะ โกซังพูดได้ดี”

อามาตส์สึกุมีปัญหากับกระดูกต้นคอตั้งแต่เด็กจากการประสบอุบัติเหตุรถชนท้าย

เมื่อมีคนที่ยกกว่าบอกให้ “ลองเดินดูสิ” เขาเอบ่ายเบี่ยงลำบาก

โกซังยืมให้ผมที่พยักหน้าอย่างไม่แน่ใจ

“ไม่ต้องห่วงหรอก เดี่ยวฉันเดินเป็นเพื่อน”

“เอ?”

“ฉันอยากเดินเป็นเพื่อนด้วย ยกเว้นวันที่ความกดอากาศต่ำนะ”

พวกเราไม่ได้เป็นเพื่อนหรือเป็นอะไรกัน แคंबังเอิญมาเจอกันในร้าน
ที่คล้ายร้านสะดวกซื้อซึ่งเปิดกิจการโดยร้านขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
ที่อยู่ใกล้บ้าน แล้วมีโอกาสได้คุยกันเฉย ๆ

คนสามคนซึ่งไร้ที่ยืน

เจอกันในสถานที่ไร้อนาคตและปล่อยให้เวลาผ่านไปด้วยการ
พูดคุยเรื่องไร้สาระ

และทั้งสามคนก็เริ่มเดิน

ถ้าใครมาเห็นก็คงโดนแกล้งอีก เราจึงเลือกเดินตอนกลางคืน
เดินผ่านพื้นราบไปจนถึงตีนเขา มองทั้งเรื่องดีเรื่องร้ายไปจนถึงเรื่อง
ไม่เป็นเรื่อง

“นี่ คิดชื่อใหม่กันไหม”

อามาตสึพูดขึ้นหลังจากที่เจอกันไม่นาน

“อิม ‘ซันปะ’ ฟังดูไม่ดีเลย”

โกซังพยักหน้าขณะเดินเรื่อยเปื่อยเหมือนเคย

“ที่นายโดนล้อว่า ‘โกมิ’⁵ ยังแย่กว่าอีก”

เพราะโกซังอาศัยอยู่ในบ้านที่โกโรโกโสเหมือนกองขยะจึงถูกเรียก
ตรง ๆ ว่า “ขยะ”

⁵ แปลว่าขยะหรือสิ่งที่ไร้ค่า

“ฉันอะไรดี”

ผมตั้งคำถาม โกซังเอียงคอครุ่นคิด

“แต่ว่านะ ในกรณีของฉัน ถ้าชื่อต่างกันมากเดี๋ยวคงโดนอะไร
แย่ๆ อย่างอื่นอีก”

ก็จริง และผมเองก็คงเหมือนกัน

“ฉันลองเปลี่ยนมาออกเสียงเหมือนกัน แต่เปลี่ยนความหมาย
ดีกว่า ไม่ได้ยอมรับสภาพ เราแค่อำพราง”

“อำพรางนี่หมายถึงอะไรนะ”

“ก๊นนี่ไง อย่างพวกแมลงกับสัตว์ที่จะเปลี่ยนสีตามต้นไม้ใบหญ้า
เพื่อซ่อนตัว”

ผมตอบแล้วโกซังก็ยิ้ม อ้อ แบบนั้นสินะ

“อย่างเช่น โกมิ คำว่าโกด้านหน้าเราไม่เปลี่ยน แต่จะเปลี่ยน
แค่คำด้านหลัง”

“โห ยังไงล่ะ”

ผมถาม อามาตส์สินึงไปครู่หนึ่งเหมือนคิดหนัก ไม่ช้าก็เอ่ย
คำพูดที่กลั่นกรองมาดีแล้ว

“—อย่างเช่น เติม ‘ซัง’ ไม่ก็ ‘คุง’ ต่อก่าย”

“อามาตส์สินึง ไม่มีเซนส์กว่าที่คิดนะ”

เมื่อโดนแซวเข้าหน่อย อามาตส์สินึงก็สับตหน้าหนี “ฉันนาย
คิดเองละกัน” เห็นแบบนี้คุณโกก็พุดขึ้น

“ดีออก ฉันฉันขอเดิม ‘ซัง’ นะ”

“ไม่ง่ายไปหน่อยหรอ”

“ก๊นนี่ไง คำว่าโกมิ ถ้าแปลงเป็นตัวเลขก็จะได้เลขห้า (โก) กับ
เลขสาม (มิ) เลยเป็น ‘โกซัง’⁶”

โกซังสนใจเรื่องตัวเลข พอเห็นอะไรก็อยากเปลี่ยนให้เป็นตัวเลขไปหมด ถึงอย่างนั้นผลการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ก็ไม่ได้ดีต่ออะไร นับว่าเป็นเรื่องน่าประหลาด

“โกซัง...”

เมื่อลองออกเสียงก็คล้ายกับ “โกซัง”⁷ หรือ “GO ซัง” ซึ่งฟังแล้วไม่ได้แย่อะไร

“ตอนที่อยู่กับคนอื่น แค่ออกเสียงพยางค์แรกก็ไม่มีใครรู้หรอก”

อามาตสึพูดโดยพยายามซ่อนความเขินอายไว้

“มันต่อไปขั้นปะต้องมีส่วนหน้า”

“เดิมทีมาจาก ‘ชั้นเนนนะปามะ’ กับ ‘ชั้นเนนนะฮาฟุ’ ละนะ”

“แต่จริงๆ ไม่ถูกใช้ใหมละ นายไม่ใช่ลูกครึ่ง เรียกว่าอะไรนะ”

“...ลูกผสม ผสมกันหลายเชื้อชาตินะ”

แสงไฟสลัวตกกระทบถนนที่ไร้ผู้คนสัญจร แล้วพวกเขาก็เดินผ่านแสงไฟสลัวนั้น

“แต่มีคำว่า ‘ชะ’⁸ จะตั้งชื่อดี ๆ นี่ยากจัง ไม่งั้นจะกลายเป็น ‘เดอะอะไรสักอย่าง’ ไปหมด”

“— ถ้าฉัน ‘ซันคุ’ เป็นไง”

เมื่อโกซังได้ยินคำถามของอามาตสึก็เอียงคอสงสัยอีกครั้ง

⁶ เลขสามในภาษาญี่ปุ่นออกเสียงได้ 2 แบบ คือคำว่า “ซัง” และ “มิ” นอกจากนี้คำว่า “ซัง” ยังพ้องเสียงกับคำว่า “ซัน” (さん) ซึ่งมีความหมายว่า “คุณ” มักใช้เป็นคำต่อท้ายเพื่อแสดงความสุภาพ

⁷ โทในที่นี้พ้องเสียงกับคำว่า 剛さん ที่แปลว่า แข็งแกร่ง

⁸ คำทับศัพท์ของคำว่า The

“แปลว่าอะไร”

“ก็แปลว่า ‘สมแล้วที่ลองตัดผมดู’ ไงล่ะ”

เมื่อโกซังไต้ยีนก็หลุดซ้ำ

“ตัดผมดูจึ้นเหวอ”

อามาทตลีเหลือบสายตามองผม

“โทษที ไม่มีเซนต์เท่าไร”

“เปล่านี้ ไม่ได้โกรธสักหน่อย”

ก็ได้อยู่ ผมคิดจะพูดแบบนั้น แต่แล้วโกซังก็ร้องขึ้น

“ก็ดีนะ ‘จันคุ’ เพราะคำว่า ‘ปะ’ ในจันปะแปลว่าแปด แล้วคำว่า ‘คุ’ ในจันคุแปลว่าเก้า”

เลขสูงขึ้นอีกตัวสินะ เมื่ออามาทตลียิ้ม โกซังก็พยักหน้าหงิก ๆ

“ฮะ ถ้าออกเสียงว่า ‘ซัคคุ’ ก็เทดีแฮะ”

“เหมือนจะเคยไต้ยีนชื่อนี้ในหนึ่ง”

“ซัค...ซัคคุ”

เมื่อลองออกเสียงก็ดูเข้าท่าดี

“เข้ากับหน้าด้วยนะ”

โกซังยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“ว่าแต่ อามาทตลีล่ะ”

เมื่อหันไปถาม อามาทตลีก็ส่ายหน้า

“ข้างฉันเถอะ ชื่อนั้นไม่ได้แยอะไร มีเอกลักษณ์ดีด้วย”

เมื่อความกดอากาศต่ำเขาจะปวดกระดูกต้นคอตรงจุดที่เคยเกิดอุบัติเหตุ ด้วยเหตุนี้อามาทตลีจึงมีความสามารถในการคาดการณ์ว่าฝนจะตกลงวงหน้า สมญาของเขาจึงมีที่มาแบบนี้

ถ้าไม่เปลี่ยนอยู่คนเดียวก็เหงาแย่ เมื่อผมพูด โกซังก็เงยหน้า

“จิ้งจอกตัวใหม่ เป็นคำว่า ‘อามาตะ 2’⁹ ซึ่งออกเสียงเหมือนเดิม
นั่นแหละ เพราะคำว่า ‘ตสึ’ ก็คือเลขสองไง”

“เออ ก็ดีนะ มีความหมายแฝงดี”

“ฟังดูเหมือนหนังภาคต่อเลย”

“หนังเรื่องอามาตะ 2 นำแสดงโดยซัคคุ กำกับโดย GO ช่าง
เจี๊หรอ”

หุๆ โกซังขำพรีต อามาตสึมีสีหน้าโล่งอก ผมเองก็ยิ้มน้อยๆ
เช่นกัน แต่เพราะความเคยชิน ทุกคนจึงไม่ได้หัวเราะเสียงดังอย่าง
เต็มที่

แต่ก็มีความสุข ได้เดินเข้าสู่คืนใหม่ในชื่อใหม่ เพียงเท่านี้ก็พอใจ
แล้ว

“อา อยากไปไหนบ้างจัง”

อามาตสึเปรยขึ้น เพราะเขาอดอัดคนที่บ้านจึงมักพูดอะไร
ทำนองนี้อยู่บ่อยๆ

สาเหตุมาจากพ่อแม่ของอามาตสึประคบประหงมมากเกินไป
คอยยุ่มย่ามกับชีวิตและความเป็นอยู่ของอามาตสึจนน่ารำคาญ
พอสมควร เอ่อ ดูเหมือนอุบัติเหตุครั้งนั้นเป็นความผิดของพ่อแม่
ซึ่งเป็นคนขับรถ ดังนั้นคนเป็นพ่อแม่อาจรู้สึกที่ต้องรับผิดชอบ ขณะที่
อามาตสึมีแต่ความรู้สึกรำคาญ

หนึ่งในเครื่องยืนยันคือเขาถอนหายใจแล้วพูดว่า กว่าจะหลบ
ออกมาเดินเล่นในคืนนี้ได้เป็นเรื่องยากเย็นแค่ไหน

⁹ Amata Tsu โดยเลขสองออกเสียงว่าตสึ (Tsu)

“เอาจริง ๆ อี๊ดอัดนะ”

“มีคนคอยหวังก็ดีแล้วนี่”

โกซังถามอย่างไร้เดียงสา แต่อามาตส์ส่ายหน้า

“ไปไหน ไปกับใคร กลับเมื่อไหร่ กินอะไร ลองนายต้องรายงาน
ทุกเรื่องทุกวันดูสิ อารมณ์เดียวกับนักโทษที่โดนจับตาอยู่เลย”

อ้อ อย่างนี้เอง โกซังพยักหน้า ผมซึ่งอยู่ข้างกันจึงถามต่อ

“แล้วที่บอกว่าอยากไปไหน คือไปไหนล่ะ”

ที่ผ่านมาผมไม่เคยถามเรื่องพวกนี้ เพราะถึงถามไปก็เชื่อว่าจะได้
ไปไหนอย่างใจ จึงคิดว่าไม่ถามคงดีกว่า

แต่ไม่รู้ทำไมผมถึงอยากถามดู

“นั่นสินะ คงเป็นดินแดนสวรรค์ทางใต้ พวกเกาะทางตอนใต้”

“เอ๋?”

ผมจินตนาการว่าเขาคงอยากหนีออกจากบ้าน จึงค่อนข้างตกใจ
กับสถานที่ที่นึกไม่ถึงอย่างการไปเกาะทางใต้

“เกาะทางใต้นี้อย่างพวกฮาวายหรอ”

โกซังถาม อามาตส์จึงครุ่นคิดอีกครั้ง

“ฮาวายก็ดีอยู่หรอก แต่ฉันไม่มีพาสปอร์ต แกมน่าจะใช้เงินเยอะ
ด้วย คงไม่ไหวละมัง”

“จั้นที่ไหนล่ะ”

สถานที่ในญี่ปุ่นซึ่งเหมือนเกาะทางใต้ แต่ยังอยู่ในประเทศ –
พวกเรครุ่นคิด ในเวลาเดียวกันก็หันมามองหน้ากันโดยพร้อมเพรียง

“โอकिनาวา!”

“ไม่มีทางไปได้ เรื่องพวกนี้เรารู้อยู่แล้ว แต่ได้บอกเล่าความฝัน
ก็สนุกดี

เพราะสถานที่ซึ่งเรียกว่าโอกินาวานั้นไปง่ายกว่าฮาวาย จึงเกิด
ความรู้สึกเหมือนจะเอื้อมถึง

“เอาไว้สักวันเราไปพร้อมกันทั้งสามคนเถอะ”

นั่งเรียงกันสามคนบนเครื่องบินไปเกาะทางใต้ด้วยกัน กินผลไม้
เมืองร้อนด้วยกัน และไปชมสถานที่ต่างๆ ในโอกินาวาด้วยกัน ผม
สงสัยว่าจะนั่งเรือไปเกาะร้างเพื่อดูโลมาได้ไหม ส่วนที่พักเป็นที่พัก
ราคาถูกก็ได้ แต่ไปพักระยะยาวด้วยกัน ไม่สิ ทำงานพาร์ทไทม์ไปด้วย
เที่ยวไปด้วยก็ยังได้ หรือไปอยู่เลยดีละ แบบนี้คงน่าสนใจขึ้นไปอีก

พวกเราคิดอย่างเพลิดเพลินและเอื้อมมือหยิบของเล่นซึ่งแถมมา
กับขนมที่ลดราคาเหลือ 100 เยน แถมยังขายไม่ออกในร้านสะดวกซื้อ
เจ้าประจำ ของเล่นเป็นฟิกเกอร์ขวานสีทองซึ่งเป็นอาวุธจากเกมฮิต
เหตุผลที่ขนมนี้ยังเหลืออยู่เพราะขวานเป็นอาวุธที่คนไม่นิยมที่สุด และ
บังเอิญว่ามีสามกล่องเรียงกันเหมือนพวกเราพอดี จึงอดไม่ได้ที่จะซื้อ

โกซังหยิบขวานจิ๋วออกมาจากกล่อง ชูขึ้นเหนือศีรษะเหมือน
นักดาบในตำนาน

“สักวันเราจะไปด้วยกัน เกาะสวรรค์แดนใต้ โอกินาวา!”

อามาตสึกับผมชูขวานในท่าเดียวกันพร้อมประสานเสียง

“โอ้วววว!”

พลันที่กูร้องพร้อมกัน ผมรู้สึกว่าตัวเองยินดีตายที่นั่นเดี๋ยวนี้อย่าง

ผมมีความสุขมากขนาดนั้น

และนั่นคือจุดสูงสุดในชีวิตผมแล้ว

ถึงจะบอกว่าไปโอกินาว่าด้วยกัน แต่บ้านโกซังยังคงยากจน
อามาตส์สือออกห่างจากบ้านไม่ได้ และถ้าไม่มีสองคนนี้อยู่ด้วย
ผมก็ไปไหนไม่รอด พวกเราไม่อาจทำอะไรได้ ไม่ว่าจะเรื่องเก็บเงิน
เกลี้ยกล่อมที่บ้าน หรือเปลี่ยนตัวเองให้เล็กซี้ซลาด สุดท้ายพอขึ้น
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พวกเราก็เลือกเส้นทางที่แตกต่างกัน

คนหัวดีอย่างอามาตส์สือเรียนต่อที่โรงเรียนมัธยมซึ่งสังกัดมหา-
วิทยาลัยเอกชนชื่อดัง โกซังเรียนต่อมัธยมปลายในโรงเรียนปลายแถว
ที่บ้านเกิด ส่วนผมเข้าเรียนในโรงเรียนมัธยมซึ่งอยู่ในอันดับกลาง ๆ
ใจจริงอยากเรียนที่เดียวกัน แต่ด้วยเหตุผลทางบ้าน แต่ละคนจึงจำต้อง
เลือกเส้นทางที่ต่างกันไป

แต่ถึงอย่างนั้นบ้านก็ยังอยู่ละแวกเดียวกัน พวกเราจึงติดต่อกัน
ทางอีเมลและออกมาเดินเล่นตอนกลางวันกันอยู่เรื่อย ๆ แต่นานวันเข้า
ความถี่ในการเดินเล่นจากสัปดาห์ละครั้งก็เริ่มเป็นเดือนละครั้ง พวกเรา
เจอหน้ากันน้อยลง สาเหตุหลักเป็นเพราะคนที่น่าเป็นห่วงที่สุดอย่างโกซัง
โดนกลั่นแกล้งน้อยลง

จากนั้นอามาตส์สือก็เรียนต่อที่มหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังในเมือง
ส่วนโกซังทำงานอยู่ที่ศูนย์วัสดุก่อสร้างในจังหวัดบ้านเกิด ขณะที่
ผมมุ่งมั่นกับการเรียนเพราะอยากอยู่ให้ไกลจากคนที่กลั่นแกล้ง
จนจับพลัดจับผลูได้เข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยปลายแถวย่านชานเมือง
ในโตเกียว

หลังจากนั้นอามาตส์สือกับผมก็อยู่ห่างจากบ้านเกิด และเริ่ม
ใช้ชีวิตตามลำพังในสถานที่ซึ่งต่างกันออกไป ขณะที่โกซังยังคงอยู่

กับยาย แต่ดูเหมือนจะมีคนมาช่วยดูแล โกซังมักส่งรูปห้องที่จัดเป็นระเบียบเรียบร้อยมาให้ดูอยู่เสมอ อามาตสึเคยพูดว่าอาจมีแฟนที่ทำให้หรือเปล่า ถ้านั่นเป็นเรื่องจริงคงน่าอิจฉา

ส่วนผมเปลี่ยนไปในหลายๆ แ่ง อย่างแรกเลยคือผมมอง ผมคิดว่าเป็นผลพลอยได้จากการเดินเล่นกับอามาตสึและโกซังจนเหมือนเดินออกกำลังกาย แต่ตลอดสามปีที่เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผมมีรูปร่างมาตรฐาน แม้จะถูกหมางเม็นเหมือนเคย แต่ก็นับเป็นเรื่องดีที่ผมโดนกลั่นแกล้งหรือโดนล้อเลียนน้อยลงด้วย นอกจากนี้ผมยังสูงขึ้น และจมูกที่เคยบี้แบนก็เริ่มโด่งจนเริ่มเหมือน “ชาวต่างชาติ” มากขึ้น

ทรงผมยังคงยุ่งเหยิงเหมือนเดิม ซึ่งนั่นเป็นเรื่องที่ผมยอมแพ้ ส่วนจิตใจยังเหมือนเด็กที่โดนรังแกเช่นเดิม ผมจึงแก้ไขเรื่องที่ชอบบ่นหลังค่อมไม่หาย รวมทั้งเรื่องหัวขี้และชอบเหม่อด้วย

ถึงอย่างนั้น ทั้งที่เป็นแบบนี้แต่

เมื่อเข้ามหาวิทยาลัยผมก็เริ่มเนื้อหอม

“เอ๊ะ ลูกครึ่งเหร้อ อ้อ ลูกผสม ดีจัง มีหลายเชื้อชาติ”

“ผิวขาวน่าอิจฉาจัง มีผิวกระจ่างใสแบบนี้เป็นความใฝ่ฝันของผู้หญิงเลยนะ”

“ผมหยิกรักรรรมชาติเหร้อ มองมุมไหนก็น่าสนใจสินะ”

เรื่องเดียวกันแท้ๆ แต่ที่ผ่านมากลับถูกมองในแง่ลบมาตลอด ดังนั้นผมจึงไม่ยินดีเลยสักนิด

(คิดว่าเป็นคำชมจริงๆ เหร้อ)

ผมเข้าใจดีว่าคนพูดไม่ได้มีเจตนาร้าย แต่เรื่องที่ถูกเหยียดมาตลอด จู่ๆ กลับได้รับการยอมรับ ความเปลี่ยนแปลงจากหน้ามือ

เป็นหลังมือข้างแฉ่งชัดเจนผมไม่อาจทำความเข้าใจได้ ถึงอย่างนั้นเมื่อลองคิดดูดีๆ ข้อสรุปก็เหมือนเดิม เป็นเหมือนเหรียญที่มีสองด้านและความหมายก็ยังคงเดิม

“รูปลักษณะภายนอกของนายแตกต่างจากเรา”

เรื่องก็มีเท่านี้

จิตใจของผมเต็มไปด้วยความรู้สึกของเด็กที่โดนรังแก ผมจึงไม่ค่อยมีเพื่อนในมหาวิทยาลัย ยิ่งเมื่อมีผู้หญิงเข้ามาร่ายล้อม เพื่อนผู้ชายก็ยิ่งออกห่าง

แต่นั้นไม่ใช่ปัญหา เพราะคำสัญญาในคืนนั้นยังคงส่องสว่างอย่างอบอุ่นอยู่ในตัวผม

(“สักวัน” คงอีกไม่ไกล)

โกซังเริ่มทำงานแล้ว ส่วนผมก็ค่อยๆ เก็บเงินจากการทำงาน พาร์ตไทม์แม้จะทีละน้อยก็ตาม ส่วนอามาตสึ ถ้าเรียนมหาวิทยาลัยจบก็คงใช้ชีวิตได้อย่างอิสระมากขึ้น

ตอนนี้เป็นฤดูหนาวแรกในชีวิตนักศึกษา ผมใช้ชีวิตวนเวียนแค่ห้องเรียน ร้านข้าวกล่องที่ผมทำงานพาร์ตไทม์ และอพาร์ทเมนต์ ไม่มีอะไรที่จะตั้งเป้าหมายให้ไปถึงจุดสูงสุดเหมือนอามาตสึ และไม่อาจมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คนด้วยรอยยิ้มเหมือนโกซัง หลังจากคำสัญญาในค่ำคืนอันเจิดจรัสในวันนั้น หัวใจของผมก็ไม่หันเหกับสิ่งใดอีกเลย

ผมกำลังใช้ชีวิตที่เหลืออยู่

เสียงแห่งสายลม

ในตอนเช้าผมตื่นตามเวลาปกติ แม้ว่าภายในใจจะอยากนอนต่ออีกหน่อย แต่ก็กลัวจะเข้าเรียนสายจึงตื่นแต่เช้า ไม่ใช่ที่ผมชอบเรียนหนังสือ แต่ไม่ชอบตกเป็นเป้าสายตาเวลาเปิดประตูเข้าไปที่หลัง

อาหารมื้อเช้าเป็นข้าวปั้นและผมยังใส่ข้าวปั้นอีกก้อนในกระเป๋าไปด้วย ก่อนจะคร่อมจักรยานแล้วปั่นไปมหาวิทยาลัยซึ่งตั้งอยู่ห่างจากอพาร์ทเมนต์สี่สถานี ผมยอมจ่ายค่ารถไฟในวันที่ฝนตกเท่านั้น

ผมมาถึงลานจอดรถจักรยานจุดที่สองในมหาวิทยาลัยซึ่งอยู่บริเวณด้านหลังของอาคารเก่าคร่ำ ลานจอดจักรยานแห่งนี้เป็นสถานที่ซึ่งผมคุ้นชินมากที่สุดในวันมหาวิทยาลัย หลังคาบางส่วนมุงด้วยแผ่นสังกะสี พื้นยางมะตอยมีตะไคร้ขึ้นและแตกร้าวตามขอบ เนื่องด้วยผู้คนส่วนใหญ่จะใช้ลานจอดจักรยานจุดที่หนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ประตูทางเข้าหลักมากกว่า ทำให้ลานจอดแห่งนี้ถูกทิ้งร้าง เพราะเหตุนี้จึงทำให้ที่นั่นมีที่ว่างให้จอดจักรยานเสมอ

ผมเรียนเศรษฐศาสตร์เพราะเป็นทางเลือกที่ปลอดภัย เข้าง่ายที่สุด และน่าจะหางานได้ไม่ยาก แต่หากให้พูดตรงๆ คงต้องบอกว่าผมชอบติดที่นี้ที่เดียว

ผมใช้ชีวิตด้วยการตัดตัวเลือกและใช้ความพยายามขั้นต่ำสุดเพื่อไม่ให้เกิดสถานการณ์เลวร้ายที่สุด ผมแค่อยากใช้ชีวิตอย่างสงบ ไม่ดีตรงไหน

นี่คือวิถีในการดำรงชีวิตของเด็กที่โดนรังแก

ผมตั้งใจฟังอาจารย์บรรยายเพราะไม่มีเพื่อนให้ยืมสมุดจด

ผมไม่มีงานอดิเรกที่ชอบเป็นพิเศษจึงไม่ได้เข้าชมรม นานๆทีจะมีคนชวนอยู่บ้างเพราะเห็นว่าผมมีอุปลักษณะภายนอกแปลกกว่าคนอื่น แต่ผมปฏิเสธพวกเขาทันที เพราะคนในชมรมเป็นประเภทที่ผมไม่ถูกชะตา

เมื่อเลิกเรียนแล้วผมจะปั่นจักรยานย้อนกลับเป็นระยะทางสองสถานี เพื่อไปร้านขายข้าวกล่องซึ่งเป็นสถานที่ทำงานพาร์ทไทม์ ร้านนี้เป็นกิจการส่วนตัวที่ตั้งชื่อให้คล้ายกับร้านดัง ด้วยเหตุนี้ค่าแรงจึงต่ำ แต่มีข้อดีเรื่อง “เติมข้าวได้ไม่อั้น” ซึ่งเป็นสิทธิพิเศษที่ผมพอใจ

ไม่รู้เพราะเหตุใดร้านนี้จึงคล้ายกับร้านสะดวกซื้อแถวบ้านที่เคยไปกับอามาตสึและโกซัง ทั้งความรู้สึก “ไม่จริงจัง” และบรรยากาศสบายๆของคนทำงานในร้าน

ผมเข้าไปในร้านโดยผ่านประตูหลังและเอย์ทักคนที่อยู่ในห้องครัว

“สวัสดีครับ”

“อ้าว สวัสดีมืดสึดะ”

บุคคลที่สวมหมวกสีขาว หน้ากากอนามัยสีขาว ผ้ากันเปื้อนสีขาว และปลอกแขนสีขาวคล้ายกับชุดป้องกันซึ่งกำลังยกมือทักทายคือคุณคาโด ซึ่งเป็นพนักงานพาร์ทไทม์เหมือนกัน

ส่วนที่เคยบอกว่าชื่อ “ซัคคุ” นั้น จริงๆแล้วผมชื่อมืดสึดะ เอตะ ซึ่งเป็นชื่อที่แสนจะธรรมดา หลายคนจึงมักมองผมชั่วเวลาที่เห็นชื่อหรือประวัติการทำงาน เจ้าของร้านนี้ก็ทำแบบนั้นเหมือนกัน

“ช่วงเที่ยงยุ่งเหไรครับ”

“อ้อ ก็เรื่อยๆ นะ พออากาศเย็น ข้าวแกงกะหรี่เลยขายดีในแง่นี้ก็สะดวกดี”

เมื่อผมใส่หน้ากากอนามัยและเก็บผมในหมวกเรียบร้อยก็โผล่อก
ไม่แน่ว่าผมอาจชอบเครื่องแบบชุดนี้ที่สุดก็ได้

“เมื่อไหร่เจ้าของร้านเพิ่งไปพักนะ”

“รับทราบครับ”

หลังจากเดินเข้าไปในห้องครัว ผมก็มองตารางงานที่ติดบนผนัง
อีกสักพักผมต้องละลายน้ำแข็งของวัตถุดิบสำหรับทำอาหารมือเย็น เมื่อ
มองไปรอบ ๆ ก็เห็นกะหล่ำปลีหั่นฝอยที่เตรียมไว้เหลือไม่มากแล้ว

“ให้ผมช่วยหั่นกะหล่ำปลีไหมครับ”

“อ้อ ขอบใจนะ วันนี้เส้นเอ็นที่ข้อมือยังอักเสบบ่อยเลย”

คุณคาได้เป็นคุณป้าอายุราว ๆ 50 ปี ได้ยินว่าเธอลาออกจาก
งานด้วยเหตุผลหลาย ๆ อย่าง ตอนนี่จึงมาทำงานพาร์ตไทม์แทน ผม
ไม่รู้ว่เธอแต่งงานแล้วหรือยัง หรือว่ามีลูกแล้วหรือเปล่า

“ขอโทษทีนะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

ผมหยิบกะหล่ำปลีออกจากตู้เย็นแล้วใส่ในเครื่องหั่น ซึ่งเป็น
งานง่าย ๆ เพียงแต่กะหล่ำปลีทั้งหัวมีน้ำหนักพอ ๆ กับลูกบาสเกตบอล
ซึ่งคงลำบากสำหรับคุณคาได้ที่ข้อมือเจ็บ

“เอ่อ พออายุมากขึ้นร่างกายก็แย่อะเรื่องนะ เรื่องที่พอรู้อยู่แล้ว
ก็เจอกับตัวทีละอย่าง ทั้งสายตายาวบ้างละ ปวดเมื่อยตามตัวบ้างละ”

“นั่นแหละครับ”

“มาตามสูตรจนน่ารำคาญเลยละ เหมือนในการ์ตูนไม่มีผิด”

คุณคาได้หัวเราะร่วนขณะกดศอกลงบนกล่องข้าวที่ซ้อนกันอยู่
เธอทำแบบนี้เพื่อป้องกันไม่ให้กล่องข้าวติดกันเวลาเกิดไฟฟ้าสถิต แต่
จริง ๆ แล้วควรใช้มือแยกกล่องออกมาทีละใบมากกว่า

“สักวันคงได้เจอ ถึงจะยังอีกนานสำหรับมัดสี่ต๊ะก็เถอะ แต่เตรียมใจไว้ได้เลย ความหมายของมุกได้สะต๊ะจะเปลี่ยนไปแน่นอน เพราะจะไม่เกี่ยวกับเรื่องลามกได้สะต๊ะแล้ว แต่เป็นมุกที่เกี่ยวกับสังขาร ช่วงล่างจริง ๆ เลยละ”

ปุกปัก เสียงกลองพลาคติที่ซุ่มกันขยับเป็นระลอก

“แล้วมือไม่เป็นไรหรือครับ”

“อ้อ เพราะใช้ข้อศอกไง แต่ถ้าไม่ทำแบบนี้ก็ไม่สบายใจนะ”

เมื่อคุณคาได้ขยับตัวจะได้ยินเสียงกรังกริ่ง เธอคงห้อยพวงกุญแจเอาไว้ภายใต้ชุดป้องกันสีขาว ซึ่งผมเองก็เอาฟิกเกอร์ขาวสีทองในวันนั้น ห้อยกับพวงกุญแจเหมือนกัน เป็นเหมือนสัญลักษณ์แห่งคำสัญญาในคำคั้นนั้น “จะว่าไปใกล้ถึงวันหยุดฤดูหนาวแล้วนะ”

เมื่อคุณคาได้ทักขึ้น ผมก็กลับมามีสติอีกครั้ง แคมีเรื่องมากระตุ้นนิดหน่อย ผมก็มักจะนึกถึงความทรงจำในตอนนั้นทุกที ผมรู้ว่า เป็นนิสัยที่ไม่ดี

“นั่นสินะครับ”

ร้านข้าวกล่องจะเปิดร้านถึงวันที่ 31 ธันวาคมแล้วหยุดปีใหม่ และจะเปิดอีกครั้งในวันที่ 2 เรียกว่าแทบไม่ได้พัก

“มัดสี่ต๊ะเข้ากะเยอะน่าดูเลย จะไม่เป็นไรหรือ”

“ครับ ถ้ากลับบ้านต่างจังหวัด ผมกลับเมื่อไหร่ก็ได้ อีกอย่างไม่มีงานอะไรให้ทำเป็นพิเศษด้วย”

“จั้นหรือ แต่ยังไงช่วงวันหยุดฤดูหนาวก็สันนิทเดียวเองนี่นะ นักศึกษาคงรอหยุดยาวในช่วงฤดูใบไม้ผลิมากกว่าสินะ”

อืม มหาวิทยาลัยปิดเทอมฤดูใบไม้ผลินานแค่ไหนนะ ผมคิดในตอนนั้นเองก็ได้ยินเสียงดังมาจากด้านนอก

“เชิญครับ!”

ผมยังคงหยิบกะหล่ำปลีใส่เครื่องหั่นพลาถมองคุณคาโต้ซึ่งเดินไปที่เคาน์เตอร์ด้านหน้า

ไม่ว่าจะมองอะไรหรือทำอะไรก็เอาแต่นึกถึงเรื่องราวในครั้งนั้น

ไม่ว่าจะคุยกับใครก็นึกถึงแต่อามาทตสึกับโกซังเสมอ

แต่ก็เป็นเรื่องสุขวิสัย เพราะช่วงเวลานั้นนับเป็นจุดสูงสุดในชีวิตผมแล้ว

ชีวิตที่เหลืออยู่ในตอนนี้มีไว้เพื่อเคี้ยวเอื้องเหตุการณ์นั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าเท่านั้นเอง

นั่นหมายความว่าแทนที่ผมจะเป็นหมู แต่ผมกลายเป็นวัวไปซะแล้ว

*

ช่วงวันหยุดฤดูหนาวผ่านไปอย่างเรียบง่าย วันขึ้นปีใหม่ผมกลับบ้านต่างจังหวัดและกินอาหารที่คล้ายๆ โอเซจิ¹ รวมทั้งได้พูดคุยกับคนในครอบครัว อามาทตสึและโกซังส่งข้อความสวัสดีปีใหม่มาทางอีเมลด้วย

อามาทตสึไม่ชอบอยู่บ้านพ่อแม่เป็นทุนเดิมอยู่แล้วจึงไม่ได้กลับบ้าน โกซังออกไปทำงานเพราะศูนย์วิจัยสตูดิโอสร้างที่บ้านเกิดเริ่มเปิดทำการวันแรก ส่วนผมตั้งใจจะกลับบ้านแค่วันเดียว

¹ อาหารมงคลสำหรับรับประทานในช่วงเทศกาลปีใหม่

ไม่ใช่เพราะเหงา แต่คิดว่าเป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว

หลังวันขึ้นปีใหม่มาก็คิดถึงวันหยุดฤดูใบไม้ผลิเป็นครั้งแรก เป็นช่วงหยุดยาวอย่างที่คุณคาได้เคยพูดไว้ ในช่วงวันหยุดกว่าสองเดือนนี้ ผมจะทำอะไรดี

ทำงานร้านข้าวกล่องไปก่อนละกัน ผมคิดแบบนี้ แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์ที่อยู่เหนือความคาดหมาย

“ขอโทษที่ ตั้งแต่สัปดาห์หน้าจะปิดร้านสักระยะนะ”

เจ้าของร้านเอ่ย ผมและคุณคาได้มองหน้ากัน

“ความจริงตรวจเจอโรคชนิดหนอย อ้อ ไม่ได้ร้ายแรงถึงชีวิตหรอก แต่ต้องผ่าตัดนะ ถ้ารวมช่วงพักฟื้นหลังผ่าตัดด้วยก็ต้องปิดร้านราว ๆ เดือนครึ่งเลย”

“เป็นอะไรไหมคะ ให้ฉันเปิดร้านให้ไหม”

“คุณคาได้ไม่มีใบอนุญาตประกอบอาหารใช่ไหมล่ะ”

ไหนจะใบรับรองผู้ควบคุมด้านสุขอนามัยด้วย เมื่อได้ยินแบบนี้ คุณคาได้ก็โหล่หูตกอย่างผิดหวัง

“แต่ฉันมีใบรับรองผู้ควบคุมด้านอค์คีภัยและจัดการวัตถุอันตรายประเภทที่สี่นะคะ”

แล้วทำไมมาทำงานร้านขายข้าวกล่องล่ะครับ ผมอยากแซวแต่ยังใจไว้ คุณคาได้ก็เหมือนผม ไม่ค่อยชอบเล่าเรื่องตัวเอง ดังนั้นพออยู่ด้วยจึงสบายใจ

“น่าจะสักสองเดือนถึงจะกลับมาเปิดร้านได้ ถึงตอนนั้นอยากให้พวกเธอมาช่วยเหมือนเดิม แต่ทุกคนก็ต้องหาเงินเลี้ยงตัวเอง ดังนั้นผมไม่บังคับหรอก”

“อ้อ – ครับ”

พวกผมพยักหน้าแล้วหันมาสบตากัน

“เฮายังไงต่อดีมัตสึตะ”

คุณคาโต้ถามผมหลังจากเจ้าของร้านออกไปแล้ว

“ถ้าเจ้าของร้านกลับมาแล้ว ผมก็อยากทำที่นี่อีกครั้ง”

“ทั้งที่ได้ค่าจ้างต่ำเนี่ยนะ”

“ทำเลก็ล่งดี แล้วถ้ามองว่าที่นี่มีอาหารให้ด้วย ก็ถือว่าคุ้มอยู่นะครับ”

“ก็เนะ ที่เธอพูดมาก็ใช้อยู่หรอก”

คุณคาโต้เปิดหน้าเว็บไซต์หางานในสมาร์ตโฟนแล้วเริ่มไถหน้าจอ

“จ้ะในช่วงสองเดือนนี้ต้องหางานพาร์ทไทม์ระยะสั้นสินะ”

“ตามปั้มน้ำมันหรือครับ”

คุณคาโต้เลิกคิ้วอย่างแปลกใจเมื่อได้ยินคำถามของผม

“โห รู้ดีนะเรา”

“เมื่อก่อนผมเคยศึกษาพวกคุณสมบัติของพนักงานปั้มน้ำมันนะครับ”

ช่วงที่ผมโดนกลั่นแกล้งหนัก ๆ ผมกังวลเรื่องอนาคตมาก ตัวผมเองไม่มั่นใจเรื่องผลการเรียนและไม่มีความสามารถพิเศษ จึงคิดว่าถ้าคนอย่างผมไม่มีคุณวุฒิก็คงหางานไม่ได้ พอคิดแบบนั้น ผมจึงดูรายการคุณวุฒิ ในเรื่องนั้นมีคุณวุฒิที่น่าสนใจอยู่ด้วย นั่นคือ ผู้ที่มีใบอนุญาตจัดการวัตถุอันตรายประเภทที่สองและประเภทที่สาม เพราะสองประเภทนี้ “ไม่จำกัดอายุ แม้แต่นักเรียนชั้นประถมก็ยังสมัครสอบได้”

แม้ว่าสุดท้ายสิ่งที่ได้มาจริงๆ จะเป็นใบอนุญาตขับขี่ธรรมดาๆ แต่ใบอนุญาตจัดการวัตถุอันตรายนั้น ในตอนนี้ผมก็ยังใฝ่ฝันอยู่

“เอาเป็นว่าตอนนี้ยังไม่เดือดร้อน แต่คนสูงอายุอย่างฉันคงหางานยากหน่อย ต้องหาเงินเลี้ยงชีพต่อไปให้ได้”

มัตสึดะยังหนุ่มคงมีงานให้เลือกเยอะ คุณคาโต้พูด ผมก้มหน้าหลบสายตา

“ไม่ใช่อย่างนั้นหรอกครับ”

ยกตัวอย่างถ้าทำงานในร้านสะดวกซื้อหรือร้านอาหารฟาสต์ฟู้ด ผมที่มีรูปลักษณะภายนอกแบบนี้คงจะเด่นสะดุดตา ผมไม่อยากโดนกลั่นแกล้งหรือขูดค้ายเรื่องเก่าๆ หากเป็นไปได้ผมก็อยากเลี้ยงงานบริการที่ต้องเจอคนมากหน้าหลายตา

“— คงเป็นงานคัดแยกสินค้าหรือไม่ก็งานสายโรงงานละมังครับ”

ถึงอย่างไรก็แค่สองเดือน ไม่จำเป็นต้องจดจำขั้นตอนการทำงานหรือสานสัมพันธ์กับผู้คน ดังนั้นแค่งานชั่วคราวก็น่าจะพอแล้ว

“จั้นเหอ รสนิยมจัดซื้อไม่เปลี่ยนเลยน้ำ”

“เพราะเป็นงานพาร์ทไทม์ระยะสั้นไงครับ”

“แล้วทำไมไม่ลองหางานพาร์ทไทม์แบบที่ได้ร้อง ‘เย่’ หน่อยละ เป็นนักศึกษาทั้งที อย่างพวกงานพาร์ทไทม์ตามโรงแรมริมทะเลนะ”

“แต่ตอนนี้อากาศยังหนาวอยู่นะครับ”

ฉันก็ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แค่พูดให้เห็นภาพเฉยๆ! คุณคาโต้หัวเราะขณะมองหน้าจอสมาร์ทโฟน แต่แล้วเธอก็หยุดไถหน้าจอ

“ฮะ นี่ไง เจอแล้ว โรงแรมริมทะเล”

“‘โฮเต็ลจูซี’...?”

“อะ... ซื่อแปลกจัง เหมือนโรงแรมม่านรูดเลย”

ผมก็รู้สึกแบบนั้นเหมือนกัน

“แต่โรงแรมม่านรูดจะช่วยออกค่าตัวเครื่องบินเพื่อจ้างพนักงานพาร์ตไทม์เลยหรือครับ”

“เอ่อ... นั่นสินะ เอ... รายละเอียดงานคือ ‘ทำความสะอาดต้อนรับแขก และงานจิปาตะอย่างไปจ่ายตลาด’ อืม... เป็นงานโรงแรมทั่วๆ ไปละนะ”

ถ้าแค่งานทำความสะอาดกับงานจิปาตะก็คงดี หากเป็นงานเบื่องหลังอย่างคนทำความสะอาดตามโรงแรมใหญ่ๆ จะยิ่งดี แต่ถ้าให้ต้อนรับแขกที่แผนกต้อนรับคงไม่ไหว เพราะผมไม่ชอบเวลามีคนมอง และผมก็บั่นหน้ายิ้มไม่เก่งด้วย

“อ้อ... ด้านล่างมีข้อความเขียนไว้ว่า ‘ปรึกษารายละเอียดงานได้’ แบบนี้คงจะพอยืดหยุ่นได้ละมัง... เช่น... ไม่ต้องทำความสะอาดก็ได้ถ้าไม่ชอบ”

บางทีที่นั่นคงเป็นโรงแรมขนาดเล็ก หากเป็นแบบนั้นก็คงหลบเลี้ยงแขกที่มาเข้าพักไม่ได้

“ไม่ดีกว่าครับ... ผมไม่ถนัดงานต้อนรับลูกค้าตามแหล่งท่องเที่ยว”

“หรือ... เสียตายจัง... ได้ไปเที่ยวเกาะโอกินาวาฟรีๆ เลยนะ”

“...โอกินาวา?”

ทันทีที่พูดออกไป ผมก็รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างกระแทกใจ

“ไซ... นี่ไง”

ที่อยู่ซึ่งคุณคาโต้ให้ดูคือเมืองนาฮะ... ใจของผมหวั่นไหวไปกับตัวอักษรที่เขียนว่า ‘ใกล้ถนนโคคุไซ’

ดินแดนแห่งพันธสัญญา สถานที่ซึ่งสักวันจะไปให้ถึง
แต่นั่นหมายถึงไปพร้อมหน้าทั้งสามคน –

“นี่ ถ้าลังเลก็ควรไปให้รู้แล้วรู้รอดนะ”

คำพูดของคุณคาได้ทำให้ผมกลับมาตัดสินใจอีกครั้ง

“ไม่ครับ ๆ ผมคงไม่ถนัด”

“แต่เหมือนกำลังคิดหนักอยู่นะ”

ผมยอมรับว่าแผลคล้อยตามไปหน่อย แต่ภาพลักษณ์ของ
โอกินาวาซึ่งดูดีเกินไปจนกลายเป็นปัญหา

“เมื่อก่อนเคยคิดอยากไปนะครับ”

“เหรือ จั๊นก็ได้โอกาสเหมาะพอดี”

ได้ยินอย่างนี้ผมก็ยังหวั่นไหว

(ถ้าได้ไปทำงานพาร์ตไทม์ที่โอกินาวา –)

ไปเก็บข้อมูลไว้ก่อน อาจจะช่วยนำเที่ยวได้อย่างสมบูรณ์แบบ
เวลาไปกันสามคน แบบนี้อาจจะดีก็ได้

“อีกอย่าง มัตสึตะบอกว่าตัวเองไม่เก่งเรื่องบริการลูกค้าใช่ไหม
แต่ช่วงนี้โอกินาวาอยู่ในช่วงนอกฤดูท่องเที่ยว แขนงน่าจะน้อยอยู่นะ”

“...ว่าแต่ ทำไมถึงอยากให้ผมไปโอกินาวาล่ะครับ”

เห็นเชียร์มาตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว พอผมหยอกไป คุณคาได้ก็หัวเราะ

“เอ่อ จะว่ายังไงดีล่ะ คุณเป็นชีวิตวัยรุ่นตีมัน ถ้าจะไปก็ควรไป
ในช่วงวัยประมาณนี้ อารมณ์ประมาณนั้น อีกอย่าง –”

“อีกอย่าง?”

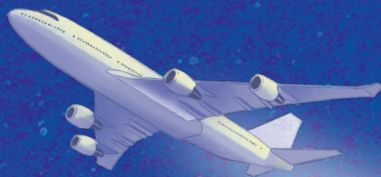
“ถ้าพูดออกไปเธออาจรู้สึกไม่ดี จั๊นว่ามัตสึตะเหมาะกับโอกินาวา
ดีนี่”

ถึงเวลาที่จะก้าวเดินไปข้างหน้าด้วยตัวคนเดียว!

ยีนดีต้อนรับสู่“โฮเต็ลจูซี่” และยีนดีที่ได้รู้จักพนักงานพาร์ตไทม์คนใหม่
เขาคือนีชื่อ“ซัคคุง” ชายหนุ่มลูกผสมที่มีหน้าตาโดดเด่น
ซึ่งจับพลัดจับผลูได้มาทำงานพาร์ตไทม์ที่โอกินาวา
แต่นั้นเป็นเรื่องดี เพราะที่โอกินาวามีความฝันที่เขาอยากทำให้เป็นจริง

แต่ก่อนที่ความฝันจะเป็นจริง
เขาก็พบว่างานพาร์ตไทม์นั้นมีเรื่องราวปริศนาซ่อนอยู่มากมาย
ไม่ว่าจะเป็นตัวแทนเจ้าของที่ไม่เอาไหน
คุณยายจอมป่วนที่ชอบทำเรื่องยุ่ง
บรรดาแขกที่มีพฤติกรรมประหลาด
แล้วแบบนี้จะเอาตัวรอดจากโรงแรมแสนพิลึกนี้ได้อย่างไร

ณ โฮเต็ลจูซี่ในฤดูใบไม้ผลิ
แม้แสงแดดจะไม่เจิดจ้าเหมือนฤดูร้อน
แต่ก็เต็มไปด้วยบททดสอบให้เรียนรู้
รวมถึงปริศนาที่ทำให้การทำงานพาร์ตไทม์ครั้งนี้หรรษาเกินบรรยาย

หมวดวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-7946-4

Illustration: H.Hana

395 บาท